

[Erhard Jakobsen.]

klart og gøre, hvad vi finder nødvendigt, uanset hvor stærkt nogen måtte protestere.

Jeg skal i den forbindelse gå let hen over de selvbestaltede repræsentanter for, hvad de selv kalder arbejdspladsens folk. Jeg regner med, at det store flertal i denne sal, nu som før, vil lade den slags repræsentanter nyde alle grundlovens rettigheder uantastet — men uden at de i allerfjerneste grad antaster dette høje tings forhandlinger eller vore beslutninger. Uanset hvad de gør, eller hvad de måske får andre til at gøre eller navnlig ikke gøre, så ville det være i strid med demokratiets fundamentale principper, hvis vi lod os lokke eller true. En varm vinter eller et koldt forår, det er i al fald ikke noget, der indgår i vore overvejelser, når vi tager fat på at drøfte regeringens forslag.

Vi tænker kun på én ting: hvordan vil det virke? Regeringen har sagt, hvordan den gerne ville have det skulle virke. Indgrebet skulle skabe — sådan tror jeg det udtrykkes — et roligt år, og det skal vel forstås som et år med rolig udvikling i erhvervslevets omkostninger. Nu behøver nationaløkonomer ikke at optage mere tid i tvudsendelser for at forklare os, hvor meget vi trænger til mindre stigninger i omkostningerne. Hverken lønmodtagerne eller dette tings medlemmer er så småt begavede, at vi ikke for længst har forstået det. Men nationaløkonomer har brugt meget lidt tid på at give os sandsynlighedsbeviser for, at vi kan klare den opgave herinde bare ved at vedtage et par lovparagraffer, og regeringens oplæg har indtil dette øjeblik ikke ydet det ringeste bidrag i den retning.

Men jeg vil gerne give statsministeren chancen nu i første omgang. Det er meget vigtigt for mig, at statsministeren giver svar — og fyldestgørende svar — på følgende 3 spørgsmål. Hr. Christophersen har jo udtrykkelig sagt, at det var i dag, folketinget skal tage stilling. Ja men så må folketinget sandelig også have noget at tage stilling på grundlag af, og derfor er det meget vigtigt, at følgende 3 spørgsmål bliver præcist besvaret.

For det første: hvor stor en del af lønmodtagerne i private virksomheder vil blive afskåret fra lønforhøjelser som følge af denne lov, og hvor mange vil kunne fortsætte som hidtil?

Det næste spørgsmål lyder: skønner regeringen, at det fortrinsvis vil være de højest lønnede eller de lavest lønnede, der får lønpause?

Og for det tredje: hvilke virkninger skønner regeringen det vil have på de ansattes kommende arbejdsindsats og på hele arbejdsklimaet, når denne lov påtvinger dem en begrænsning i deres muligheder?

Jeg understreger endnu en gang — og jeg tror, statsministeren vil forstå mig — at det er helt nødvendigt, for at dette ting sagligt kan drøfte tingene, at vi får en udtalelse om disse 3 spørgsmål. Det er naturligvis min hensigt at søge spørgsmålene yderligere uddybet i det kommende udvalgsarbejde.

CDs interesse i disse spørgsmål hænger sammen med, at vi, indtil vi bliver overbevist om det modsatte, ville forvente i al fald lige så gavnlige virkninger af en anden politik. Men det betyder ikke, at vi ikke er parat til at acceptere denne. Vi tror så meget på, at lønmodtagerne har erkendt situationen selv, at de også vil tage det med i deres forhandlingsovervejelser. De kan ikke være i tvivl om, at det er deres job, der står på spil, hvis de presser krav igennem, som lukker deres arbejdsplads ved ganske simpelt at ødelægge arbejdspladsens konkurrencemuligheder. Ingen er nærmere til at bære dette ansvar end de selv. Den opfattelse har vi hos centrum-demokraterne, men det er ikke noget princip, det er bare, hvad vor nuværende viden og vor sunde fornuft får os til at mene. Skulle regeringen her og i udvalget kunne give os en ny viden, der underbygger en anden opfattelse, så er vi parat til at tænke anderledes. Meget vil afhænge af de svar, der gives på vore spørgsmål.

Det er heller ikke lige sagen for os at gribe ind i privat ansattes dyrtidsregulering. Igen ikke fordi vi synes, det er synd for dem, eller fordi det er asocialt eller sådan noget vrøvl, men simpelt hen fordi vor sunde fornuft tvinger os til at tænke på følgende måde: dyrtidsreguleringen udgør klart en del af lønftalen. Tager man dyrtidsreguleringen væk, så vil lønmodtagerne naturligt søge kompensation ved at kræve højere løn og vel at mærke kræve kompensation for forventede fremtidige prisstigninger, hvor de i dag nøjes med en forsinket kompensation for allerede stedfundne pris-